

jest na roveň zmaření prohlídky vůbec a úmysl obžalovaného, čelící k zamezení neprodlené prohlídky jest úmyslem, předpokládaným v § 81 tr. zák., by úřední výkon strážníkův byl zmařen. Proto nevyčerpává pouhé odsouzení pro přestupek dle § 314 tr. zák. trestní povahy skutku obžalovaného. Při správném právním posouzení bylo obžalovaného spíše uznati vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

Čís. 321.

Pro trestnost přečinu dle § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. jest lhotejno, zda bylo podávání alkoholu v souvislosti s volbou, čili nic.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1920, Kr II 302/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 6. září 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle §§ 32 a 58, odstavec první, čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost brojí proti odsouzení pro přečin dle §§ 32 a 58, odstavec první, čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. z důvodu § 281, čís. 9 a) tr. ř., tvrdíc, že ve zjištěném jednání obžalovaného hostinského, že totiž v den volby pohostil dvěma půllitry piva svého synovce a poslal 5 půllitrů piva přes pole svému churavému tchánu, nelze spatřovati žádné, shora uvedenými zákonnými předpisy zakázané činnosti, najmě podávání, kdyžž činnost ta nebyla v žádné zvláštní spojitosti s volbou. Než uvedený zákaz zákona zní zcela bezvýjimečně a nevyžaduje žádné jiné spojitosti zakázaného jednání s volbou, než časové — v den před volbou a v den volby. Podává pak nápoj alkoholický každý, kdo jinému poskytne možnost jeho požitku. Za takových okolností ovšem dopustil se obžalovaný trestního činu, přičítaného jemu k vině a nemohou mu okolnosti jím uvedené býti omluvou.

Čís. 322.

Předražování. Na trestnosti zaplacení přemrštěné ceny nemění se ničeho tím, že byla zaplacena ve formě zpropitného.

Řetězový obchod, spáchaný zaměstnancem v hostinci, jenž prodal z ochoty kuřivo hostům.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1920, Kr II 338/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 5. října 1920, jímž byla obžalovaná podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 11, čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a pro přestupek dle § 7, čís. 1 cit. zákona, rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalovanou vinnou oběma činy trestnými, pro něž byla obžalována.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství jest odůvodněna. Lichevní soud vzal za prokázáno, že obžalovaná chtěla prodávati kuřivo, o něž tuto jde, svým hostům jen z ochoty a nikoli v úmyslu ziskuchtivém a za tutéž cenu, kterou za ně sama při nákupu neznámému vojáku platila a že skutečně jen v jediném případě dvě kubovky za zpropitné jednomu hostu své kavárny prodala a neshledal proto v tomto jednání skutkové podstaty řetězového obchodu. Než pojem řetězového obchodu nevyžaduje nezbytně zisku obchodníka, jenž obchod ten provozuje. Stačíť způsobilost, by cena předmětu potřeby byla stupňována, kteroužto způsobilost zákon při řetězovém obchodě, pozůstávajícím v tom, že se pachatel neoprávněně vsunuje jako zbytečný článek mezi výrobce a spotřebitele, předpokládá a která při podobném obchodě s předmětem státního monopolu již následkem podloudného nákupu sama sebou je dána. Že pak jen v jednom případě, pokud zjištěno, došlo ke skutečnému prodeji, stačí za shora uvedeného předpokladu pro pojem provozování obchodu řetězového, poněvadž tento jediný obchod tvoří právě již počátek obchodování s onou zásobou kuřiva, kterou obžalovaná za tím účelem od neznámého vojáka byla zakoupila. Vše ostatní, nač důvody rozsudku poukazují, jako na důvod sprostění, jsou okolnosti, které nedotýkají se pojmových náležitostí obchodu řetězového a tudíž nejsou s to, by skutkovou podstatu přečinu vyloučily. Že obžalovaná za oba doutníky určité kupní ceny nežádala, nýbrž přenechala kupiteli zaplacení ve formě zpropitného, jest bezvýznamným již proto, že šlo o předmět potřeby, s nímž následkem nedostatku vyvinul se velmi čilý obchod podloudný, jenž si již přímo pevné ceny vytvořil. Živnostenského provozování obchodu řetězového lichevní zákon v § 11, čís. 4 nevyžaduje, stejně pak nevyžaduje úmyslu zmenšovati zásoby kuřiva neb zvyšovati poptávku. Že se obžalovaná neoprávněně vsunula jako zbytečný člen do přechodu kuřiva z výroby do spotřeby, vyplývá z jakosti předmětu obchodování jako předmětu státního monopolu, jehož normální, zákonný postup vede od tabákové reže prostřednictvím trafikanta přímo ke spotřebiteli. Jest tedy výrok, sprostující obžalovanou ve směru § 11, čís. 4 lich. zákona právně mylným. Nejinak má se věc se sprostěním z obžaloby ve směru § 7 b) lich. zák., jež odůvodňuje soud nalézací poukazem na to, že obžalovaná za dva doutníky určité ceny nepožadovala, aniž dala si poskytnouti, nýbrž peníz

po dvou korunách od kusu vzala jako zpropitné, zahrnující v sobě i kupní cenu za doutníky. Rozsudek sám zjišťuje, že obžalovaná koupila kuřivo pod rukou, by je hostům prodala za tutéž cenu, kterou sama za ně platila. Cena ta, dvě koruny za doutník kubovku, již dala sobě poskytnouti, jest vůči jedině rozhodné ceně v řádném obchodu cenou zřejmě přemrštěnou. Na skutečnosti, že sobě cenu tu dala zaplatiti, využívajíc nedostatku tabáku, válkou přivoděného, nemění ničeho tím, že cenu tu dala sobě zaplatiti pod rouškou zpropitného.
